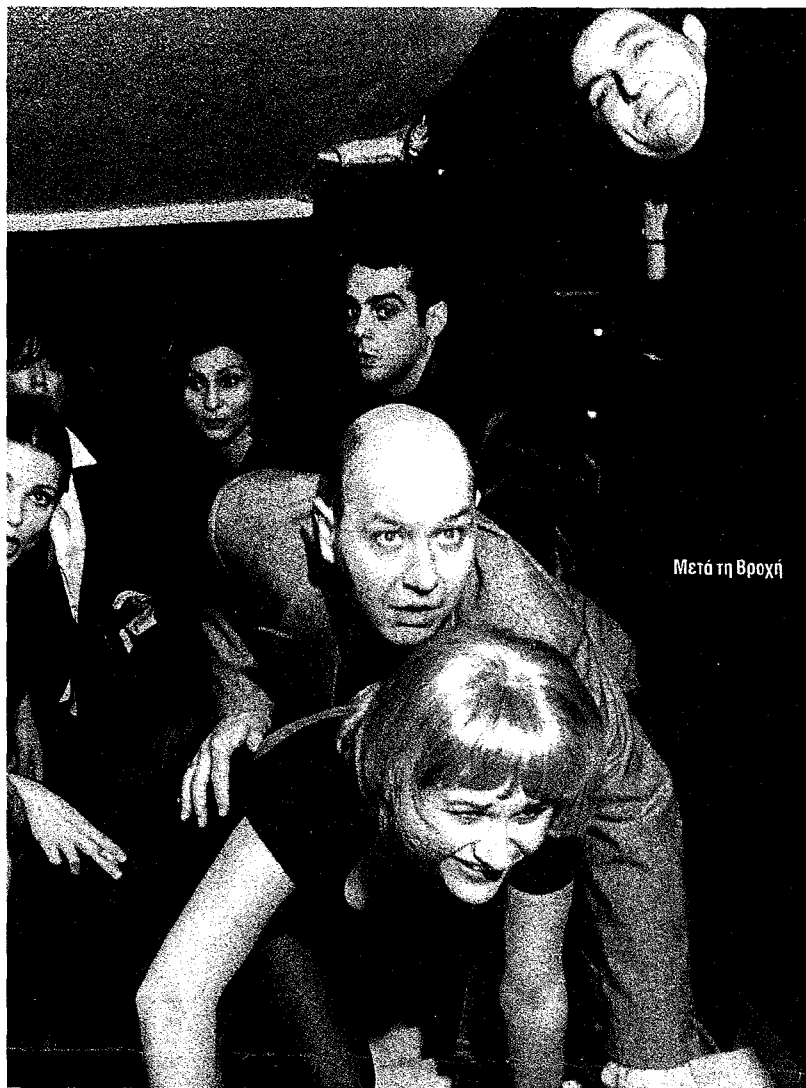

Μετά τη Βροχή

Τσιγάρο που έμεινε μισό

Φαινόμενα που χαρακτηρίζουν τη σύγχρονη ζωή –από το politically correct ως την απαγόρευση του τσιγάρου– όλο και περισσότερο γίνονται μοχλοί συγγραφικής έμπνευσης, καταλήγοντας στη σκηνή με τη μορφή έργων-ντοκουμέντων της καθημερινότητας: *Ολέανα*, *Μετά τη Βροχή* κ.ά. Αυτό το τελευταίο ανήκει στον 36χρονο ισπανό δημιουργό Σέρτζι Μπελμπέλ, ο οποίος εκτόξευσε τη φαντασία του στην κορυφή ενός ουρανοξύστη καταγράφοντας τις αντιδράσεις όσων καταφεύγουν εκεί ασθμαίνοντας για να γευτούν την απίστευτη ηδονή ενός κρυφού τσιγάρου.

Τριάντα εννέα ορόφους διαθέτει η συγκεκριμένη εταιρεία που πριμοδοτεί τούτες τις σπασμωδικές –ως φασιστικές– απαγορεύσεις. Η ταράτσα του τελευταίου μετατρέπεται σε καταφύγιο καταπιεσμένων, τόπο συνάντησης, αφορμή για διαθλασμένες επικοινωνίες και ταυτόχρονα χώρο ψυχαναλυτικό για να ελευθερωθεί η κατάθλιψη που τους βασανίζει. Και τι κατάθλιψη! Οι υστερικοί μονόλογοι καταλήγουν στην απόγνωση, οι ερωτοτροπίες συνωμοτούν με την απόρριψη, οι υπαρξιακές αναμετρήσεις αποκαλύπτουν ένα εσωτερικό χάος χειρότερο και από εκείνο που χάσκει κάτω απ' τα πόδια τους. Συναισθήματα υπερδεμένα, πασπαλισμένα με χιούμορ και κοφτούς, καταγιστικούς διαλόγους αναδύονται σ' αυτόν τον ακάλυπτο χώρο που ενθαρρύνει την πτώση στο κενό.

Η Βαρβάρα Μαυρομάτη έφτιαξε –ως ένα σημείο– μια σφιχτή παράσταση, με γρήγορους ρυθμούς και απολαυστικές εντάσεις. Και οι ηθοποιοί την υποστήριξαν ακολουθώντας τη λογική ενός γραμμικού παραληρήματος. Περισσότερο εύστοχες ήταν η Μπέσσυ Μάλφα και η Αγγελική Δημητρακοπούλου στον ρόλο δύο αφελών γραμματέων, ενώ από τα διευθυντικά στελέχη ξεχώρισαν η Αννέζα Παπαδοπούλου και ο Θεμιστοκλής Πάνου. Στο δεύτερο μέρος όμως οι αδυναμίες του κειμένου έκαναν την εμφάνισή τους πανηγυρικά. Η επαναληπτικότητα των ευρημάτων, η δίχως διακυμάνσεις έκφραση της υστερίας, αλλά και η έλλειψη επαρκών σκηνοθετικών λύσεων φρέναραν εν τέλει το ενδιαφέρον των θεατών.